

Halloween gaueko misterioa Sant Rocen

Kataluniako mendietan ezkutatuta dagoen Sant Roc izeneko herri txiki batean, udazkeneko gauak beti hotzak eta isilak ziren. Baina urteko gau desberdin bat zegoen: Halloween gaua. Harrizko kaleak kalabaza-argi keinukariz betetzen ziren, eta haurrak mamu, sorgin eta munstroz mozorrotuta, ate joka gozokiak eskatzera joaten ziren.

Àlex, Pau eta Mar, hiru lagun banaezinak, irrikaz itxaroten zuten gau hau urtero. Aurten, ordea, Halloween inoiz baino misteriotsuagoa izango zela agindu zuen. Zurrumurru zahar bat zabaldu zen Sant Roceko biztanleen artean: Sorginaren Dorrea, herriaren kanpoaldean zegoen harrizko dorre zahar abandonatu bat, madarikatua zegoen. Duela mende batzuk bertan bizi izan zen sorgin bat Halloween oro itzultzen zela esaten zen, hurbiltzera ausartzen zirenak beldurtzeko.

— Haur txikiak beldurtzeko istorioak besterik ez dira hauek — esan zuen Àlexek irribarrez, banpiro-kapa janzten zuen bitartean — Inork ez du ezer ikusi.

— Baina nire amonak esan zuen iaz oihu batzuk entzun zituela! — erantzun zuen Pauk, zonbiz jantzita — Eta diotenez, norbait dorrera sartzen den bakoitzean, zarata arraroak entzuten ditu…

— Zirraragarria iruditzen zait! — oihu egin zuen Marrek, mamu mozorroarekin, manta zuri batez estalita — Zer iruditzen zaizu gozokiak bildu ondoren gaur gauean joaten bagara? Zer dagoen ikusteko besterik ez.

Beste biek elkarri begiratu zioten, erdi beldurtuta, baina zirrarak gainditu zituen. Mozorro eta gozoki gau luze baten ondoren, elizako kanpaiak gauerdian jo zutenean, hiru lagunek Sorginaren Dorrera joatea erabaki zuten. Hara zihoan bidea hosto lehorrez beteta zegoen, oinen azpian kirrinka egiten zutenak, eta ilargiaren argia nahikoa zen ikusteko.

Dorrera iritsi zirenean, egurrezko ate zaharra erdi irekita zegoen, haizeak leunki kirrinka egiten zuena. Àlexek, beldurrik ez zuela erakutsi nahirik, atea guztiz ireki zuen.

— Ikusten duzu? Ez dago ezer beldurgarririk hemen. Dorre zahar bat besterik ez eta— — Bat-batean, zarata handi bat entzun zen barruan. Zerbait erori izan balitz bezala zirudien.

— Zer izan zen hori? — galdetu zuen Pauk, aurpegia zonbi mozorroa bezain zuria zuela.

Sartzea erabaki zuten, urduri egon arren. Dorrearen barrualdea hautsez eta armiarma-sarez beteta zegoen. Eskailerak igotzen ari zirela, Àlexek haize hotz bat sumatu zuen txoko batetik jotzen.

— Seguruenik haizea besterik ez da... — marmaratu zuen, baina bihotza azkar taupaka ari zitzaion.

Dorrearen gainera iritsi zirenean, gela handi eta ilun bat zain zuten. Dena isilik zegoen, harik eta itzal bat txoko batetik azkar mugitzen ikusi zuten arte.

— Norbait ba al dago? — oihu egin zuen Marrek dardarka.

Bat-batean, figura bat agertu zen ilargi-argitan. Emakume altu bat zen, kapa beltz bat eta kapela zorrotz bat zeramatzana. Begi distiratsuak eta barre beldurgarria zituen.

— Beraz, dorreko sorgina ikustera etorri zarete, ezta? — esan zuen figurak ahots sakon batean.

Hiru lagunak izututa geratu ziren, baina orduan figurak kapela eta kapa kentzen hasi zen. Roser izan zen, Pauren amona, barreka hasi zena.

— Amona! — Pauk oihu egin zuen, guztiz nahastuta. Zer egiten duzu hemen?

— Sorpresa txiki bat eman nahi nizun! — Roserrek irribarre dibertigarri batekin esan zuen. — Herriko jendeak urteak daramatza Sorginaren Dorreari buruzko istorioak kontatzen, eta uste dut dibertigarria izango litzatekeela tradizioa mantentzea. Gainera, badakit ausarta zarela, baina baita pixka bat kuxkuxeroa ere.

Àlexek, Marrek eta Pauk sinesgaitz begiratu zioten amonari, baina gero denak batera barreka hasi ziren.

— Benetan beldurtu gaituzu! — esan zuen Àlexek, oraindik bihotza taupaka zuela.

— Beno, Halloween pixka bat beldurtzeko da, ezta? — erantzun zuen Roserrek irribarre bihurri batekin. — Baina ondo pasatzeko ere bada. Orain, zergatik ez gara herrira itzultzen eta gaua txokolate bero goxo batekin amaitzen?

Eta horrela, barreka eta beren abenturaz hitz egiten, hiru lagunak eta amona herrira itzuli ziren. Sant Roceko Halloween hura izan zen inoiz

bizi izan zuten zirraragarriena, ez benetako madarikazio batengatik, baizik eta abenturarik onenak umore pixka batekin etortzen direla gogorarazi zien sorpresa ondo antolatu batengatik.